

formodede Kriminalitet vilde foranledige dem til at udøve Stemmeretten paa en fra Samfundets Synspunkt ikke ønskelig Maade. Den førstnævnte Forudsætning er imidlertid ikke til Stede, ganske bortset fra, at man med Sikkerhed kan regne med, at blandt disse Personer Antallet af dem, der vilde undlade at stemme, er betydelig større end blandt Borgerne i Almindelighed, idet der blandt dem, der er underkastede Straffølgen, findes et stort Antal Personer, som paa Grund af vagabonderende Tilværelse ikke har Lejlighed til at stemme, eller som paa Grund af Skatterestance savner Stemmeret. Den anden af de nævnte Forudsætninger — at den dømte skulde udøve sin Stemmeret paa samfundsskadelig Maade — vilde kun være til Stede, hvis der kunde antages at være en Forbindelse mellem almindelig Kriminalitet og samfundsomvæltende Tendenser. Tilstrækkelige Grunde til at antage en saadan Forbindelse turde kun yderst sjældent foreligge, for saa vidt angaar Forbrydelser, der rammes af Straffølgen.

Som en Grund til Straffølgeinstituttet kan endelig, udtaler Udvalget, paaberaabes *Hensyn til Samfundsmoralen*. Disse Hensyn spiller uden Tvivl en meget stor Rolle, og det er tilmed blevet gjort gældende, at Straffølgen først bliver forstaaelig, om den betragtes som en Uværdighedsreaktion eller en Rensningsforanstaltning. Det kan næppe bestrides, at det Krav paa Ustraffethed i det offentlige Liv, som efter denne Opfattelse skulde være det egentlige Grundlag for Institutet, i sig indeholder noget sundt og værdifuldt. Men Kravet bør ikke drives ud i det absurde, det maa nøje overvejes, hvad Samfundets Interesser virkelig kræver. Til en Tjenestemand og til den, der har et offentligt Tillidshverv, maa der stilles store Krav i Henseende til Ustraffethed, og Almenhedens Interesse fordrer, at han mister Stilling eller Hverv, hvis han begaar en alvorligere Forbrydelse. Hans Indtræden eller Genindtræden i offentlig Tjeneste, efter at han har begaaet en Forbrydelse, bør afhænge af en Prøvelse af, hvorvidt han har rehabiliteret sig. Denne Prøvelse, som paahviler vedkommende Myndighed eller Vælgerkorps, gør det unødvendigt paa Forhaand for en bestemt Tid at fastslaa den dømtes manglende Kvalifikation. — Om saaledes Samfundsmoralen stiller store Krav til dem, der beklæder offentlige Stillinger og Hverv, er det ingenlunde lige saa klart, at den stiller samme Krav for Udøvelse af Stemmeret. Da Straffeloven kom, var Stemmeretten et Privilegium for et begrænset Antal Borgere, og uden Tvivl vilde den Tids Samfundsmoral have reageret, hvis man havde villet gøre en „vanfrejdad“ delagtig i dette Privilegium. For vor Tid med dens almindelige Valgret turde der ikke ligge noget stødende deri, at en Person, der har sonet sin Brøde, slipper frem til Valgurnen et Par Aar tidligere, end han ellers kunde have stemt, eller at en løsladt Livstidsfange generhverver sin Stemmeret paa et Tidspunkt, da der er gaaet mange Aar, siden han forbrød sig.

De af Regeringen i væsentlig Overensstemmelse med Udvalgets Udkast udarbejdede Lovforslag blev i 1936 *vedtaget i begge Rigsdagens Kamre uden Debat eller Votering*. I 1937 gennemførtes de Grundlovsendringer, som var nødvendige, for at Reformen ogsaa kunde komme tidligere dømte Personer til Gode.

Forholdet er herefter det, at Personer, der beklæder offentlige Tjenester og Hverv, kan dømmes til at miste disse, men at ingen ved Dom kan erklæres uskikket til fremtidig at opnaa saadanne eller til at udøve politisk og kommunal Valgret, ligesom en Straffedom er uden Indflydelse paa den dømtes Adgang til at drive almindelig borgerlig Næring. Naar Adgangen til at frakende offentlige Tjenester og Hverv er opretholdt, hænger dette som tidligere nævnt antagelig sammen med den grundlovsmæssige Bestemmelse om Embedsmænds Uafsættelighed.